

Arrest

nr. 340 478 van 3 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANLAET
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. VANLAET verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verzoekt op 10 september 2025, vanuit de gevangenis van Dendermonde, een eerste keer om internationale bescherming. Op 1 oktober 2025 doet hij afstand van zijn verzoek en op 7 oktober 2025 wordt hem een beslissing 'beëindiging van de behandeling van het verzoek' betekend.

Op 18 december 2025 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming; verzoek dat op 19 december 2025 ontvankelijk wordt verklaard. Op 13 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, die verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, bent geboren te Casablanca, Ayn al-Hedoura. U heeft een oudere zus, twee oudere broers en een jongere broer die allen nog in Marokko verblijven. U behaalde uw baccalaureaat net niet, maar ging aan de slag in uw kapsalon, tot de corona-epidemie uitbrak en zowel u als uw oudere broer A. elk zijn kapsalon moest sluiten. Jullie ouders hebben nog een winkel in (trouw)kledij, even verderop in Ayn al-Hedoura.

In 2019 heeft u Marokko een eerste keer verlaten om een tijdlang bij uw tante in Spanje te verblijven alsook Frankrijk te bezoeken. U keerde begin maart 2020 terug naar Marokko.

In 2021 bent u er aangehouden door de Marokkaanse politie op verdenking van het stelen van een GSM en het aanvallen van een persoon. U werd gedurende één jaar en acht maanden gedetineerd, totdat uit het onderzoek en de getuigenissen was gebleken dat u onschuldig had vastgezeten. U werd terstond vrijgelaten.

Op 26 april 2023 werd uw broer A. aangevallen door enkele criminelen die het hadden gemunt op zijn moto, die naast het café stond waar hij naartoe was gegaan. Uw broer werd in zijn gezicht geslagen, vluchtte weg maar kwam u even later tegen op straat. U rende naar zijn moto en werd eveneens aangevallen door de dieven: u kreeg van de ene een slag op het hoofd en een andere belager stak u met een mes in uw hand. Een zenuw werd geraakt en u moest worden geopereerd aan uw hand. U diende hierna klacht in op het plaatselijk politiebureau. Jullie dienden een medisch attest binnen te brengen en de autoriteiten beloofden op zoek te gaan naar de daders.

Enkele dagen nadien kwamen drie mannen van diezelfde bende bij u thuis langs en bedreigden u met een matrak en een groot mes. Zij wisten intussen dat u een klacht tegen hen had ingediend. U trok echter die klacht niet in.

U besloot de regio te verlaten en van Casablanca naar Tetouan te verhuizen. U huurde er een woonst, maar door geldgebrek moest u na een kleine maand terugkeren naar huis. U verbleef 2 à 3 dagen in Ayn al-Herouda, in de woning aan de winkel van uw ouders, om vervolgens terug naar Tetouan te vertrekken en van daaruit naar Spanje (de enclave Ceuta) door te reizen. In juni 2023 zat u opnieuw zonder geld en keerde u terug naar Ayn al-Herouda.

Een tweede incident met dezelfde criminele bende deed zich voor op 16 juni 2023. U was op weg om groenten in te kopen, toen u twee personen van die bende tegenkwam die u herkenden en u bedreigden omdat zij wisten dat u tegen hen een klacht bij de politie had ingediend. U werd beroofd van onder andere uw vest en GSM en werd ernstig verwond aan de neus en het gezicht. Opnieuw heeft u dit incident gemeld bij de politie en heeft u een klacht neergelegd. U verbleef vervolgens enkele dagen bij uw broer omdat u gekwetst was en naar het ziekenhuis moest voor verzorging.

U besloot hierna terug naar Tetouan te reizen om zo, via de Spaanse enclave Ceuta, met de boot naar Spanje te reizen. U reisde in augustus 2023, via Ceuta, naar Spanje om uiteindelijk, via Frankrijk, door te reizen naar België.

U kwam aan in België in november of december 2023.

Eind 2023 werd u een eerste keer aangehouden door de Federale Politie naar aanleiding van een diefstal.

U verklaarde geboren te zijn in 2006 en aldus nog minderjarig te zijn.

Vanaf eind 2023 werd u meerdere keren door de Federale Politie opgepakt op verdenking van diefstal met braak en bendevoorming. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2,5 jaar en dient heden nog 5 maanden uit te zitten.

*Op 10 september 2025 diende u hier een **eerste verzoek om internationale bescherming** in.*

Op 1 oktober 2025 deed u afstand van uw asiilverzoek. Aldus werd u op 7 oktober 2025 een beslissing 'beëindiging van de behandeling van het verzoek' betekend.

*U bleef intussen opgesloten in de gevangenis van Dendermonde. Op 10 januari 2026 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een repatriëring naar Marokko gepland. Op 2 december jl. gaf u te kennen een **tweede asiilverzoek** te willen indienen. Dit verzoek werd op 19 december 2025 door het CGVS ontvankelijk verklaard.*

U geeft thans aan dat u onmogelijk terug kan naar Marokko omdat u zal worden vermoord door de dievenbende waarmee u eerder problemen hebt gekend.

Ter staving van uw asielerzoek legt u volgende documenten neer: twee medische attesten betreffende de verwondingen die u heeft opgelopen in 2023, twee foto's waarop u gewond te zien bent en 7 videofragmenten die in de gevangenis van Dendermonde konden worden bekeken via de pc van uw advocate tijdens het onderhoud dd. 7 januari 2026.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dit om volgende redenen:

Vooreerst moet vastgesteld dat de door u naar voor gebrachte elementen geen uitstaans hebben met de criteria vermeld in het Geneefse Vluchtelingenverdrag, te weten uw etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Het betreffen hier telkens pure criminele feiten en strafrechtelijke (gemeenrechtelijke) misdrijven waarbij uw belagers het hadden gemunt op de moto van uw broer A., alsook op uw kledij en bezittingen (oa. GSM), en er hierbij niet voor terugdeinsden geweld te gebruiken. Zo zou u gewond zijn geraakt in het aangezicht, alsook aan uw hand; ook A. werd verwond in zijn gezicht (notities persoonlijk onderhoud CGVS, pp. 2, 6-7).

Blijkt evenzeer uit uw verklaringen dat u en uw broer niet de enigen waren in de wijk die te maken hadden met die specifieke bende. Ook andere wijkbewoners/buren kregen te maken met deze criminele bende. U zegt dat het jonge gasten zijn; een dievenbende die overal gaat stelen, ook met drugs bezig was en de mensen slaat. De bende maakte meerdere slachtoffers en terroriseerden de buurt, zo geeft u aan (CGVS, p. 7).

Gelet op voorgaande moet worden geconcludeerd dat uw relaas vreemd is aan de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er in uw hoofde in de gegeven omstandigheden sprake zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit om volgende redenen:

Zo verklaart u uitdrukkelijk dat u, al na het eerste incident met de moto van A., een klacht bent gaan indienen op het plaatselijke politiekantoor, waar de zaak ernstig werd genomen. De politie raadde u aan de nodige medische attesten binnen te brengen aangaande jullie kwetsuren en zou vervolgens de daders zoeken en arresteren. U geeft zelf uitdrukkelijk aan dat 'bij jullie' de politie goed werkt (CGVS, pp. 6-7). Bovendien blijkt uit uw verdere relaas dat twee daders van de bende konden worden opgepakt, nl. respectievelijk in 2024 en 2025, toen u al in België verbleef. Dit alles wijst erop dat u geenszins verstoken bent van de hulp en bescherming vanwege uw eigen autoriteiten, gelet op het feit dat zij uw klacht ernstig namen en enkele daders konden vatten. Dat volgens u niet iedereen van de bende intussen zou zijn opgepakt, betekent geenszins dat de Marokkaanse politie de zaak niet ernstig neemt en niet verder opvolgt (CGVS, p. 7-8). Dat u aldus geen beroep zou kunnen doen op uw eigen politionele en gerechtelijke overheden, is niet aangetoond.

U baseert uw relaas op twee belangrijke incidenten maar slaagt er verder niet in om enig overtuigend begin van bewijs neer te leggen aangaande de feiten zoals ze door u naar voor zijn gebracht.

Ter staving van uw verzoek toont u, via de PC van uw advocate, zeven korte videofragmenten die betrekking hebben op de bende en/of hun slachtoffers tonen (voor verdere toelichting, CGVS, pp. 4-5). Zo is er vooreerst een kort videofragment (video 1) waarop uw vader en zus te zien zijn die hun verhaal op een geëmotioneerde manier brengen bij de TV-zender 'Shouf-TV', volgens u een video- en TV-kanaal dat dergelijke incidenten/verhalen onmiddellijk online plaatst opdat de politie op de hoogte zou zijn van de situatie van de slachtoffers. Echter is het hier onduidelijk, waar, wanneer en/of met welke bedoeling dit korte fragment is opgenomen. Of het hier werkelijk uw vader en zus betreffen, is evenmin aangetoond. Eenzelfde opmerking geldt voor een korte video (video 4) van Shouf-TV waarop een ander slachtoffer - volgens u een buurman - zijn verhaal doet en waarbij totaal niet is aangetoond wie die persoon is, of diens verhaal authentiek is en zo ja, of er enig rechtstreeks verband is met uw situatie. Vervolgens zijn er drie korte beeldfragmenten van een straatcamera waarop enkele jongeren te zien zijn, in zwart gekleed die door de straat rennen. Wie zij zijn, met welke reden zij door jullie straat rennen aangenomen dat het jullie straat is

waar uw broer A. woonachtig is - is evenmin duidelijk (video's 3-5 en 6). Enige baldadigheden zijn hierbij niet te zien. Tenslotte zijn er nog twee beeldfragmenten (video's 2 en 7) waarbij een in het zwart geklede persoon kort even de winkel van (mogelijks) uw ouders binnenkomt om terug te verdwijnen en enkele andere personen ook in de straat over en weer lopen, roepen en één persoon met iets gooit (het is onduidelijk wat er wordt gegooid). U gevraagd wat u daarmee wil aantonen, zegt u dat het de vrienden zijn van uw aanvallers en dat zij u bedreigen en zijn komen zoeken. Dit alles kan geenszins uit de betreffende beelden worden opgemaakt.

Het CGVS wenst in deze context op te merken dat de bewijswaarde van dergelijke beelden bijzonder beperkt tot nihil is, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van foto's en video's in het algemeen. Er kan niet worden vastgesteld waar en/of in welke omstandigheden die beelden werden gemaakt, mogelijke zelfs werden gemanipuleerd en/of in scène gezet. U kan hiermee de door u beweerde problemen met een criminele bende geenszins aantonen.

Het is anderzijds wel opvallend dat u van geen van de door u neergelegde klachten bij de politie, wat toch officiële documenten betreffen, enig begin van bewijs of afschrift kan voorleggen.

Zelfs als zou het zo zijn dat de door u beweerde incidenten op de waarheid berusten en u en uw broer, om welke reden ook, werden aangevallen door een criminele bende, dan nog toont u niet aan waarom u zich niet verder zou kunnen beroepen op de bescherming van uw eigen autoriteiten - zoals hierboven al vermeld - doch, mocht het al zo zijn dat u niet langer in Ayn al-Herouda wenste te verblijven, geen gebruik zou kunnen maken van het interne vluchtalternatief en bijvoorbeeld u zich niet opnieuw in Tetouan zou kunnen vestigen, waar u twee keer naartoe bent gegaan en enkel terug naar huis bent gekomen omdat uw geld op was (CGVS, pp. 2-3). U stelt ook expliciet dat de bende u in Tetouan niet is komen zoeken (CGVS, p.8). Bovendien, dat u enkel en alleen vanwege geldgebrek toch besloot naar Ayn al-Herouda terug te keren valt moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw leven er in gevaar was. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat u als jonge volwassene in Tetouan niet in staat zou zijn geweest op zoek te gaan naar werk en/of in uw eigen levensonderhoud te voorzien en/of wat geld door uw ouders via een eenvoudige bankverrichting kon laten overmaken (CGVS, p. 7). Dat u wel telkens terugkeerde naar het ouderlijk huis of het huis van uw broer spreekt uw vrees volledig tegen.

Het is in dit verband ook veelzeggend dat uw broer A. momenteel nog altijd in Ayn al-Herouda verblijft. Nochtans kende ook hij problemen met de bende en was het zelfs bij hem thuis dat volgens u de bewakingsbeelden (zie video's) werden gemaakt en de gevreesde bende nog actief is. Meer zelfs, u geeft aan dat bendeleden nog bij uw broer zijn lang geweest, hem een keer hebben geslagen en regelmatig naar het nabijgelegen café komen. Dat uw broer dan in die omstandigheden toch op zijn oude woonplaats blijft wonen, is veelzeggend en lijkt er eerder op te wijzen dat er in werkelijkheid geen problemen (meer) zijn (CGVS, p. 7).

Voorts moet ook worden opgemerkt dat uw relaas niet altijd even waarheidsgetrouw is:

Zo is er allereerst de vaststelling dat u zich bij aankomst in België, toen u op 13 december 2023 door de Federale Politie werd opgepakt, voordeed als minderjarige en verklaarde in 2006 te zijn geboren. Uit onderzoek van de Dienst Voogdij, op vraag van het Parket, bleek dat u ouder was dan 18 jaar en uw geboortjaar werd gecorrigeerd naar 2001 (zie administratief dossier DVZ, 1e verzoek, beslissing Dienst Voogdij, dd. 14 december 2023). Vervolgens blijkt eveneens uit één van de politieverlagen dat u in België ook gebruik heeft gemaakt van een andere identiteit, nl. B. C., geboren in 1996 (zie Fedpol Elsene, administratief verslag, dd. 28 november 2023).

U met bovenstaande geconfronteerd, wijst u alle verantwoordelijkheid af. U geeft aan dat u, toen u de eerste keer werd opgepakt door de politie, de raad kreeg van een vriend om u als minderjarige voor te doen, wat u dan ook heeft gedaan (CGVS, p. 9). Dat u eerder een andere identiteit zou hebben opgegeven, ontkent u dan weer ten stelligste, immers is dit volgens u een moedwillige fout van een politieagent. U wilde die fout recht zetten doch blijft die in het systeem zitten (CGVS p. 9). Het is opmerkelijk dat u dienaangaande alle verantwoordelijkheid bij andere personen/diensten legt. Dat bovendien een politiemans moedwillig verkeerde identiteitsgegevens zou noteren, kan geenszins worden aangenomen. Dit alles pleit niet voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens merkt het CGVS op dat u, alhoewel aangekomen in België in november of december 2023, pas in oktober 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat bijzonder laattijdig is en volledig haaks staat op de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Meer zelfs, u heeft op 1 oktober 2025 zelf afstand gedaan van uw asielverzoek, andermaal een ernstige aanwijzing dat u geen vrees voor vervolging koestert. U hierop gewezen, stelt u dat u geen verzoek wilde indienen in een gevangenis omdat dit een slechte uitkomst zou kennen. U vervolgens gevraagd waarom u dan bij aankomst in België - u was toen nog een vrij man -, niet onmiddellijk een verzoek hebt ingediend, stelt u ineens dat u toen niet op de hoogte

was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen, u zou het anders wel hebben gedaan (CGVS, p. 9). Deze uitleg van u is niet afdoende gelet op de vaststelling dat u reeds tijdens eerdere politieverhoren werd gevraagd of u een asielverzoek had ingediend, waarop u telkens 'neen' antwoordde, niettegenstaande er duidelijk naar die mogelijkheid werd verwezen door de Belgische politionele autoriteiten (zie oa. Politieverlag 28 november 2023, administratief dossier DVZ). U antwoordt vervolgens, helemaal anders, dat u dacht dat asiel enkel voor bv. Palestijnen was en niet voor Marokkanen. Wat er ook van zij, dit alles verklaart nog altijd niet waarom u afstand deed van uw eerste asielverzoek om korte tijd later toch een tweede verzoek in te dienen. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u een tweede verzoek hebt ingediend, enkel en alleen om een mogelijke repatriëring, gepland op 10 januari 2026, te vermijden. Dit alles doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees (CGVS, p. 9).

Tenslotte dient ook nog te worden verwezen naar u verklaring dat u in 2021 zou zijn gedetineerd door de Marokkaanse autoriteiten. Zo kan moeilijk worden begrepen dat u maar liefst één jaar en acht maanden zou zijn gedetineerd, dit enkel omwille van diefstal van een GSM en het slaan van een persoon. Toch wanneer u stelt dat u er niets mee te maken had. Dat men u dan pas na één jaar en acht maanden, nl. nadat het onderzoek en de getuigen u zouden hebben vrijgepleit, zou hebben geloofd en onschuldig zou hebben verklaard, is al even merkwaardig (CGVS p. 8). Wat er ook van zij, u haalt dit element geenszins aan in het kader van uw asielrelaas en/of voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien, na uw vrijlating begin 2023 kon u zichzelf wenden tot uw eigen autoriteiten en kreeg u de nodige hulp en werd u alleszins geen strobreed in de weg gelegd door uw eigen overheden. Aangaande deze veroordeling legt u daarenboven geen enkel stavingstuk neer, bv. betreffende het vonnis en de vrijspraak.

De door u neergelegde stukken vermogen bovenstaande appreciatie van uw asielverzoek niet te wijzigen:

De 7 video's die u tijdens het persoonlijk onderhoud liet afspelen werden bovenstaand al besproken.

Ook de twee foto's (in kopie) waarop u gewond te zien bent, één foto met een bebloed aangezicht en de andere met een omwikkeld hoofd en een opgezwollen hand, zijn hooguit een indicatie dat u gewond bent geraakt, doch waar, wanneer en/of in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd is hiermee niet aangetoond. Verschillende redenen en/of oorzaken kunnen hieraan ten grondslag liggen. Ook al zou het zo zijn dat u in Marokko het slachtoffer was van criminelen, dan nog werd bovenstaand uitvoerig gemotiveerd waarom u op basis daarvan geen vluchtelingenstatus kan verkrijgen.

De kopieën van twee medische attesten, nl. één afkomstig van het universitair hospitaal Casablanca dd. 10 mei 2023 en één van het hospitaal M. A. dd. 5 juli 2023, beschrijven de kwetsuren die u op een gegeven moment hebt opgelopen maar kunnen evenmin aantonen in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd en/of wie daarvoor precies verantwoordelijk is.

In dit verband moet er toch ook op worden gewezen dat u er niet in slaagt ook maar enig identiteitsdocument van uzelf neer te leggen. Aangezien u - zie supra - verschillende identiteiten heeft gebruikt in België is het van groot belang uw personalia te kunnen aantonen. Dit is niet het geval. U zou over een paspoort hebben beschikt (geldig van 2020 tot 2025), maar u zou dit zijn verloren in Spanje; in welke omstandigheden kan u niet toelichten. U zou in Marokko niet over andere stukken beschikken (CGVS, p. 5). Opvallend genoeg beweerde u aangaande uw paspoort iets helemaal anders ten aanzien van de DVZ in kader van uw eerste asielverzoek. Daar stelde u dat u uw paspoort in Marokko had verloren, doch dat het geen visum bevatte (Zie DVZ, Verklaring dd. 22 september 2025, vraag 25). Dit laatste sprak u tegen door thans te stellen dat uw Marokkaans paspoort wel degelijk een visum voor Europa bevatte. Dit alles doet verdere twijfels rijzen bij uw werkelijke identiteitsgegevens en/of gebruikte (reis)documenten.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan u bijgevolg noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Na enkele theoretische beschouwingen onderbouwt verzoeker zijn middel als volgt:

“In casu kan evenwel worden gesteld dat verzoeker op heden weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van een vluchtelingenstatuut, minstens dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker is zijn land van herkomst, Marokko, ontvlucht ingevolge meerdere ernstige en levensbedreigende geweldincidenten, gepleegd door dezelfde groep agressors, waarbij hij bovendien blijvende lichamelijke letsels heeft opgelopen. Deze feiten overstijgen duidelijk het niveau van louter gemeenrechtelijk geweld en wijzen op een patroon van doelgerichte en herhaalde agressie tegenover verzoeker en zijn naaste familieleden.

Een eerste ernstig incident deed zich voor in april 2023. Agressors trachtten het motorvoertuig van de broer van verzoeker te stelen, dat geparkeerd stond naast een café gelegen aan de woning waar verzoeker verbleef. Toen de broer van verzoeker tussenbeide kwam om deze diefstal te verhinderen, werd hij zwaar mishandeld en verwond aan het aangezicht en de hand. Tijdens zijn vlucht kwam hij verzoeker tegen, die zich vervolgens naar de plaats van de feiten begaf. Aldaar werd verzoeker onmiddellijk en zonder aanleiding aangevallen, kreeg hij een slag op het achterhoofd en werd hij met een mes in de hand gestoken. Enkel door te vluchten kon verzoeker erger voorkomen. Verzoeker voegt ter ondersteuning een foto van zijn verwondingen, gedateerd 26 april 2023 (stuk 4).

Verzoeker heeft naar aanleiding van deze feiten formeel klacht ingediend bij de politiediensten. Nochtans bleek deze stap hem geenszins bescherming te bieden. Integendeel, 6 slechts drie à vier dagen na het indienen van zijn klacht werd verzoeker opnieuw benaderd door dezelfde agressors, die hem onder bedreiging met een groot mes en een matras dwongen zijn klacht in te trekken. Deze feiten tonen duidelijk aan dat verzoeker niet alleen slachtoffer werd van ernstig geweld, maar ook van intimidatie en represailles wegens het aanspreken van de autoriteiten, hetgeen wijst op het ontbreken van daadwerkelijke staatsbescherming. In die zin, verwijst verzoeker naar het eerste videobeeld dat werd getoond tijdens zijn onderhoud. Een eerste videobeeld toont een persconferentie van zijn vader en zus A. op Shouf TV (stuk 5). Luidens verzoeker is deze tv-zender opgericht om mensen een stem te geven én alzo de daders van een misdrijf te identificeren. Dit initiatief werd opgericht ingevolge het gebrek aan staatsbescherming, waar verzoeker reeds eerder over sprak.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat het niet is aangetoond dat de personen op deze videobeelden daadwerkelijk de vader en zus van verzoeker betreffen. Ter staving voegt verzoeker foto's van zijn familieleden én een kopie van het paspoort van zijn vader en zus (stukken 6, 7 en 8).

Een tweede incident vond plaats in juni 2023. Verzoeker werd opnieuw het slachtoffer van extreem gewelddadige feiten, waarbij hij werd beroofd van zijn bezittingen en ernstige verwondingen opliep met blijvende gevolgen. Tijdens deze feiten werd met grote messen een stuk van zijn neusvleugel afgesneden. Verzoeker ondervindt hiervan tot op heden blijvende fysieke en psychische hinder en ziet zich genooddacht zijn neusvleugel vaak af te schermen van de buitenwereld met een pleister. Ter ondersteuning voegt verzoeker een foto van zijn verwondingen toe, gedateerd 16 juni 2023 (stuk 9), én medische attesten van deze gebeurtenissen (stuk 12). Het betreft onbetwistbaar dezelfde agressors. Verzoeker diende opnieuw klacht in wegens mishandeling en bedreigingen en voegt kopieën van beide klachten bij (stuk 3).

Verzoeker toonde tevens tijdens zijn hoorzitting een resem aan videobeelden die zijn verhaal ondersteunen. De videobeelden zijn afkomstig van de bewakingscamera die gesitueerd is aan de winkel van de ouders van verzoeker. De videobeelden tonen hoe de agressors op het ogenblik van de feiten tewerk gingen, én de onrust die heerst in de straat wanneer meerdere personen gewapend met grote messen de straat uitkammen (stuk 10).

Verwerende partij stelt ten onrechte dat deze videobeelden en medische attesten hooguit een indicatie zouden vormen dat verzoeker verwondingen heeft opgelopen, doch geen uitsluitel zouden bieden over wanneer en/of in welke omstandigheden deze verwondingen zouden zijn ontstaan. Er dient evenwel gewezen op de coherentie en consistentie van het relaas van verzoeker, dat tevens wordt ondersteund door objectieve

stukken. De bijgebrachte stukken dienen niet op zichzelf te worden beoordeeld, maar in samenhang met het volledige en geloofwaardige verklaringenpatroon van verzoeker. Verzoeker heeft steeds op een consequente wijze verklaard over de omstandigheden waarin de feiten hebben plaatsgevonden, zodat er geen redelijke grond bestaat om aan de juistheid van zijn verklaringen te twijfelen.

Als gevolg van deze opeenvolgende feiten leefde verzoeker in een toestand van permanente angst en terreur. Ook zijn familie werd rechtstreeks getroffen. De ouders van verzoeker zagen zich genoodzaakt te verhuizen om aan de bedreigingen te ontkomen. De broer van verzoeker, A., verblijft nog steeds in Ayn Al-Herouda met zijn echtgenote, maar wordt nog steeds geconfronteerd met de aanwezigheid en bedreigingen van dezelfde bendeleden. Hij werd opnieuw slachtoffer van gewelddaden en de agressors blijven hem intimideren door regelmatig op te duiken aan het café in de onmiddellijke nabijheid van zijn woonplaats.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat het risico voor verzoeker heden nog steeds actueel en reëel is. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaard dat hij, bij een terugkeer naar Marokko, vreest opnieuw het slachtoffer te worden van ernstig geweld, mishandeling en foltering door dezelfde agressors, die hem nog steeds viseren omwille van het feit dat hij klacht heeft ingediend bij de autoriteiten (persoonlijk onderhoud, p. 8). Hij gaf daarbij aan dat de bendeleden hem expliciet blijven zoeken en bedreigen, en dat zij eerder reeds gebruik maakten van messen, pepperspray en andere wapens, wat de ernst van het risico verder onderstreept. Het zevende videobeeld dat verzoeker toonde tijdens zijn onderhoud toont aan dat deze angst gegrond is. Hierop is te zien hoe de agressors de winkel van zijn ouders binnengaan, op zoek naar verzoeker (stuk 10).

In die omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesteld dat het gevaar tot het verleden behoort of louter hypothetisch is. Integendeel, de elementen van het dossier wijzen op een voortdurend en persoonlijk risico op minstens onmenselijke en vernederende behandelingen, zo niet foltering, in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoeker gebruik had kunnen maken van een intern vluchtalternatief, met name door zich in Tetouan te vestigen. De terugkeer naar Ayn Al-Herouda wegens geldgebrek zou volgens verwerende partij moeilijk te verzoenen zijn met een reële vrees voor zijn leven. Het tijdelijk verblijf van verzoeker in Tetouan kan bezwaarlijk worden beschouwd als een duurzaam en veilig hervestigingsalternatief. Verzoeker verkeerde er in uiterst precaire omstandigheden, zonder stabiel inkomen, huisvesting of sociaal vangnet. Het feit dat hij er niet onmiddellijk werd opgespoord, volstaat niet om te besluiten dat er geen risico bestond of dat dit verblijf veilig en bestendig was.

De terugkeer naar Ayn al-Herouda dient bovendien te worden begrepen in het licht van verzoekers economische afhankelijkheid en kwetsbare positie. Dat verzoeker, bij gebrek aan middelen, genoodzaakt was terug te keren naar het ouderlijk huis of het huis van zijn broer, doet geen afbreuk aan zijn geuite vrees, maar illustreert net het ontbreken van reële alternatieven binnen het land van herkomst. Angst sluit noodgedwongen terugkeer niet uit wanneer iemand geen andere overlevingsopties heeft.

Gelet op deze consistente en geloofwaardige verklaringen, ondersteund door objectieve elementen uit het dossier, kan van verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich bij terugkeer onder de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten zou stellen, temeer daar eerdere pogingen hiertoe net aanleiding gaven tot bijkomende bedreigingen en geweld.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de naar voor gebrachte elementen geen uitstaans hebben met criteria vermeld in het Geneefse Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wijst op hetgeen hierna wordt uiteengezet, en wenst reeds te verduidelijken dat hij niet louter het toevallige slachtoffer van gemeenrechtelijk geweld, maar werd doelgericht gevisieerd omwille van het feit dat hij klacht indiende tegen een criminele bende en aldus kan worden beschouwd als behorend tot een specifieke sociale groep, met name personen die zich verzetten tegen of aangifte doen van criminele structuren. De daaropvolgende bedreigingen, represailles en herhaald geweld tonen aan dat verzoeker om die reden werd vervolgd

De beschreven feiten en het blijvende risico vallen minstens én onmiskenbaar onder artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet."

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift:

- klachten mishandeling en bedreigingen (stuk 3);
- foto's verwondingen d.d. 26 april 2023 (stuk 4);
- screenshots persconferentie (stuk 5);
- foto's familieleden (stuk 6);

- kopie paspoort vader (stuk 7);
- kopie paspoort zus (stuk 8);
- foto's verwondingen *d.d.* 16 juni 2023 (stuk 9);
- *screenshots* camerabeelden (stuk 10);
- schoolattesten (stuk 11);
- medische attesten (stuk 12).

2.2. Beoordeling van de zaak

2.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en van het 3 EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.5. Verzoeker betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.6. Verzoeker haalt aan onmogelijk naar zijn land van herkomst, Marokko, terug te kunnen omdat hij zal worden vermoord door de lokale criminele bedden met wie hij eerder problemen had naar aanleiding van twee incidenten in 2023. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) wordt vastgesteld dat de door verzoeker naar voren gebrachte elementen geen uitstaans hebben met de criteria vermeld in het Verdrag van Genève. Het gaat telkens om pure criminele feiten en strafrechtelijke (gemeenrechtelijke) misdrijven. Evenmin (ii) is er sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zo (a) toont verzoeker niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op zijn eigen politionele en gerechtelijke overheden, daar de politie zijn eerste klacht serieus nam en enkele daders kon vatten. Verder (b) slaagt verzoeker er niet in om, met de zeven korte videofragmenten die hij heeft voorgelegd, enig overtuigend begin van bewijs neer te leggen aangaande de feiten zoals door hem naar voren gebracht over de twee incidenten waarop hij zijn relaas baseert. Ook is het opvallend dat hij van geen van de door hem neergelegde klachten bij de politie enig begin van bewijs of afschrift kan voorleggen. Zelfs indien de beweerde incidenten op waarheid berusten, dan nog (c) toont verzoeker niet aan waarom hij zich niet verder zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn eigen autoriteiten of zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in Tetouan, waar hij twee keer naartoe is gegaan en enkel terug naar huis is gekomen omdat zijn geld op was. Overigens, dat hij telkens terugkeerde naar het ouderlijk huis of het huis van zijn broer spreekt zijn vrees volledig tegen. Voorts (d) stipt de commissaris-generaal aan dat het veelzeggend is dat verzoekers broer momenteel nog altijd in Ayn al-Herouda verblijft terwijl hij ook problemen met de bende kende. Verder (e) is verzoekers relaas ook niet altijd even waarheidsgetrouw. Zo deed hij zich bij aankomst in België, toen hij door de federale politie werd opgepakt, onterecht voor als minderjarige, maakte hij in België ook gebruik van een andere identiteit en wijst hij voor beide zaken alle verantwoordelijk van zich af. Vervolgens (f) diende verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming bijzonder laat in, wat volledig haaks staat op de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en kan de commissaris-generaal zich niet van de indruk ontdoen dat het tweede verzoek om internationale bescherming enkel en alleen is

ingediend om een mogelijke repatriëring te vermijden. Tot slot (g) kunnen er vragen gesteld worden bij de vermeende detentie in 2021, waaraan ook geen vrees voor vervolging wordt gekoppeld en waarvan geen enkel stavingstuk wordt neergelegd. De door verzoeker neergelegde stukken, andere dan de reeds aangehaalde videofragmenten, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen slaagt verzoeker er niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van en het volharden in een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.2.6.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker maakt gewag van twee ernstige incidenten in 2023 waarbij hij in Marokko door leden van een plaatselijke criminele bende werd aangevallen en bedreigd en op grond waarvan hij blijvende lichamelijke schade heeft opgelopen.

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A, (2), van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het door verzoeker aangehaalde vluchtmotief, met name zijn problemen met enkele lokale criminelen, een dievenbende die de buurt terroriseert, van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is, waarbij zijn belagers het hadden gemunt op de moto van zijn broer, alsook op verzoekers kledij en bezittingen en er hierbij niet voor terugdeinsden geweld te gebruiken. Er blijkt niet dat de gebeurtenissen zoals omschreven door verzoeker kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève. Overeenkomstig artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet moet er een verband bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Verdrag van Genève, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.

Uit verzoekers verklaringen, noch uit de stukken die hij neerlegt kan blijken dat hij omwille van zijn nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep werd aangevallen of zou zijn bedreigd of dat de autoriteiten om één van die redenen zouden hebben geweigerd hem hiertegen te beschermen. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift, door erop te wijzen dat hij doelgericht gevisieerd werd omwille van het behoren tot de sociale groep van *“personen die zich verzetten tegen of aangifte doen van criminele structuren”*, geen argument aan dat hierover anders doet denken. Deze problematiek zal dan ook worden besproken in kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Marokko.

2.2.7.2. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker voorts in gebreke om, het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Marokko, een reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In eerste instantie toont verzoeker niet aan dat hij in het verleden geen beroep kon doen op de Marokkaanse politionele en gerechtelijke overheden. Zo verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij, al na het eerste incident met de motor van zijn broer en naar aanleiding waarvan hij een slag op het hoofd en een mes in zijn hand gestoken kreeg, een klacht is gaan indienen op het plaatselijk politiekantoor, waar de zaak ernstig genomen werd. De politie raadde verzoeker aan om de nodige medische attesten binnen te brengen in verband met de kwetsuren van hem en zijn broer en zou vervolgens de daders zoeken en arresteren. Verzoeker gaf zelf uitdrukkelijk aan dat “*bij ons*” de politie goed werkt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft en herhaalt dat hij na het indienen van deze eerste klacht opnieuw werd benaderd en bedreigd wegens het aanspreken van de autoriteiten, stipt de Raad aan dat de politie hem had gevraagd medische stukken over te maken en had aangegeven de daders te zoeken en te arresteren. Overigens, dat bepaalde misdrijven niet meteen worden opgelost, kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...), los van de werking en/of inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen verder dat twee daders van de bende wel degelijk konden worden opgepakt, in respectievelijk 2024 en 2025, toen hij al in België verbleef. De Raad is, samen met de commissaris-generaal, van oordeel dat dit alles erop wijst dat verzoeker geenszins verstoken is van hulp en bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten, gelet op het feit dat zij zijn klacht(en) ernstig namen en enkele daders konden vatten. Waar verzoeker meent dat niet iedereen van de bende intussen zou zijn opgepakt, betekent dit geenszins dat de Marokkaanse politie de zaak niet ernstig neemt en niet verder opvolgt (*ibid.*, p. 7-8).

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt om overtuigende bewijzen neer te leggen aangaande de feiten zoals deze door hem naar voren zijn gebracht voor wat betreft de twee beweerde incidenten in Marokko met de lokale criminele bende in 2023.

Tijdens de administratieve procedure toonde verzoeker, via de computer van zijn advocaat, zeven korte videofragmenten die volgens hem betrekking hebben op de bende en/of hun slachtoffers (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5 voor verdere toelichting). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *screenshots* van de beelden die op de videofragmenten te zien zijn (stukken 5 en 10). Wat betreft video 1, die minder dan een minuut duurt, geeft verzoeker aan dat hierop zijn vader en zus te zien zijn die, na het eerste incident, hun verhaal op een geëmotioneerde manier brengen bij de tv-zender ‘Shouf-TV, volgens hem een video- en tv-kanaal dat dergelijke incidenten/verhalen onmiddellijk online plaatst opdat de politie op de hoogte zou zijn van de situatie van de slachtoffers. Dit laatste wordt op generlei wijze *in concreto* onderbouwd door verzoeker. In de bestreden beslissing wordt in verband met deze video gesteld dat niet is aangetoond of het hier werkelijk verzoekers vader en zus betreft. Om hieraan te verhelpen voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift (stukken 6-8) foto's van zijn familieleden en een kopie van het paspoort van zijn vader en zus. De Raad stipt aan dat zelfs indien kan aangenomen worden dat de personen die op video 1 hun verhaal brengen bij een tv-zender verzoekers vader en zus zijn, dan nog blijft het onduidelijk waar, wanneer en/of met welke bedoeling dit korte fragment is opgenomen. Hetzelfde geldt voor video 4, een video van een drietal minuten van ‘Shouf-tv waarop volgens verzoeker een ander slachtoffer – een buurman – zijn verhaal doet en waarbij totaal niet is aangetoond of diens verhaal (ervan uitgaande dat het werkelijk een buurman is hetgeen op heden nog steeds een blote bewering is) authentiek is en, indien zo, of er een enig rechtstreeks verband is met verzoekers situatie. In verband met de drie korte videofragmenten (nrs. 3, 5-6) van een camera – volgens verzoeker de bewakingscamera die gesitueerd is aan de winkel van zijn ouders – en waarop enkele jongeren te zien zijn, in zwart gekleed die door de straat rennen, kan niet worden achterhaald wie zij zijn en met welke reden zij door de straat, al aangenomen dat het de straat is waar zijn ouders een winkel hebben, lopen. Verder zijn op de *screenshots* van deze video's geen baldadigheden te zien. Wat betreft video's 2 en 7, waarbij volgens verzoekers verklaringen een in het zwart geklede persoon kort even de winkel van (mogelijks) zijn ouders binnenkomt om terug te verdwijnen en enkele andere personen ook in de straat over en weer lopen, roepen en één persoon met iets gooit (het is op de *screenshots* onduidelijk wat er wordt gegooid), blijkt hieruit op generlei wijze dat het gaat om vrienden van zijn aanvallers die hem bedreigen en zijn komen zoeken, zoals door verzoeker wordt aangevoerd.

De Raad stipt bijkomend aan dat videobeelden en -fragmenten in het algemeen, en zo ook de door verzoeker aangebrachte beelden, door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Video's kunnen namelijk met gemonteerde en bewerkte beelden worden samengesteld en er kan dus niet worden uitgesloten dat dergelijke beeldopnames gemanipuleerd worden. Bovendien en bovenal toont verzoeker met de zeven videofragmenten hoe dan ook niet aan dat hij, wat betreft de problemen met de lokale criminele bende, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Marokkaanse autoriteiten.

Voorts, de twee foto's (in kopie) waarop verzoeker gewond te zien is, meer bepaald één foto met een bebloed aangezicht en de andere met een omwikkeld hoofd en een opgezwollen hand (administratief dossier, map documenten, stuk 4 en hernomen als stukken 4 en 9 bij het verzoekschrift), zijn, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, hooguit een indicatie dat verzoeker gewond is geraakt, doch waar, wanneer en in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd, is hiermee niet aangetoond. Verschillende redenen en/of oorzaken kunnen hieraan ten grondslag liggen. Dat de bewuste foto's zouden dateren van 26 april 2023 en 16 juni 2023, volgens verzoeker de datum van de twee incidenten met de lokale criminele bende, kan uit de foto's ook op generlei wijze worden afgeleid.

Inzake de kopieën van medische attesten zoals door verzoeker neergelegd (administratief dossier, map documenten, stukken 2-3 en hernomen als stuk 12 bij het verzoekschrift), met name een attest van het universitair hospitaal te Casablanca van 10 mei 2023 en een attest van het hospitaal M. A. van 5 juli 2023, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat hierin de kwetsuren beschreven worden die verzoeker op een gegeven moment heeft opgelopen, maar deze kunnen evenmin aantonen in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd en/of wie daarvoor verantwoordelijk is.

Waar verzoeker thans voor het eerst de kopieën van de beide door hem bij de Marokkaanse politie neergelegde klachten aanlevert (stuk 3 bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat deze niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Derhalve is het onmogelijk hun inhoud na te gaan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat dergelijke afdrucken makkelijk te fabriceren en te manipuleren zijn, eenvoudigweg in scene kunnen zijn gezet en op verzoek opgesteld en verstuurd. Derhalve kan aan de kopieën van de klachten in kwestie niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De Raad volgt verzoeker waar deze in zijn betoog opwerpt dat de door hem neergelegde stukken dienen te worden betrokken in een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Waar hij aangeeft dat deze dienen te worden beoordeeld in samenhang met zijn volledige en geloofwaardige verklaringenpatroon, stipt de Raad aan dat, zoals hierna nog zal blijken, om meerdere redenen terechte en pertinente vragen kunnen gesteld worden bij verzoekers algemene geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, zelfs indien kan worden aangenomen dat de beweerde incidenten in Marokko in 2023 met de lokale criminele bende op de waarheid berusten en verzoeker en zijn broer, om welke reden ook, werden aangevallen, dan nog toont verzoeker niet aan waarom hij zich niet verder zou kunnen beroepen op de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten, waarop hij in het verleden reeds beroep kon doen. Verder, mocht het al zo zijn dat verzoeker niet langer in Ayn-al-Herouda wenst te verblijven, maakt hij niet aannemelijk dat hij zich niet opnieuw in Tetouan zou kunnen vestigen, waar hij twee keer naartoe is gegaan en enkel terug naar huis kwam omdat zijn geld op was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Verzoeker verklaarde in dit verband ook dat de bende hem in Tetouan niet is komen zoeken (*ibid.*, p. 8). Daar komt bij dat zijn bewering, dat hij enkel en alleen omwille van geldgebrek toch besloot naar Ayn-al-Herouda terug te keren, moeilijk te rijmen valt met zijn verklaring dat zijn leven er is gevaar was. Er is, zoals de commissaris-generaal ook reeds aanstipte, geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker, als jonge volwassene in Tetouan, niet in staat zou zijn geweest op zoek te gaan naar werk en/of in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en/of wat geld door zijn ouders via een eenvoudige bankverrichting kon laten overmaken (*ibid.*, p. 7). Door in het verzoekschrift eenvoudigweg zijn economische afhankelijkheid en kwetsbare positie te benadrukken, toont verzoeker het tegendeel alvast niet aan. Verder, dat verzoeker telkens terugkeerde naar het ouderlijk huis of naar het huis van zijn broer spreekt zijn vrees tegen. Waar in de bestreden beslissing gebruikt wordt gemaakt van de term 'intern vluchtalternatief', benadrukt de Raad dat dit een eerder ongelukkige woordkeuze betreft van de commissaris-generaal, en het hier – gelet op de ruimere context van deze passage – gaat om een beoordeling van mogelijke problemen bij terugkeer. Een onderzoek naar het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief dient enkel gevoerd te worden nadat is komen vast te staan dat er een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, zowel in het geval dit uitgaat van een statelijke als niet-statelijke actor, hetgeen gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen in onderhavig arrest *in casu* niet het geval is.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het veelzeggend is dat verzoekers broer, die nochtans ook problemen kende met de lokale criminele bende in de door hemzelf geschetste omstandigheden van aanwezigheid en bedreigingen van dezelfde bendeleden, toch op zijn oude woonplaats blijft wonen en dat dit er eerder lijkt op te wijzen dat er in werkelijkheid geen problemen (meer) zijn (*ibid.*, p. 7).

Voorts, en niet onbelangrijk, is verzoekers relaas om onderstaande pertinente en draagkrachtige redenen, die door verzoeker in zijn verzoekschrift geheel onbesproken worden gelaten, niet altijd even waarheidsgetrouw:

“Zo is er allereerst de vaststelling dat u zich bij aankomst in België, toen u op 13 december 2023 door de Federale Politie werd opgepakt, voordeed als minderjarige en verklaarde in 2006 te zijn geboren. Uit onderzoek van de Dienst Voogdij, op vraag van het Parket, bleek dat u ouder was dan 18 jaar en uw geboortjaar werd gecorrigeerd naar 2001 (zie administratief dossier DVZ, 1e verzoek, beslissing Dienst Voogdij, dd. 14 december 2023). Vervolgens blijkt eveneens uit één van de politieverlagen dat u in België ook gebruik heeft gemaakt van een andere identiteit, nl. B. C., geboren in 1996 (zie Fedpol Elsene, administratief verslag, dd. 28 november 2023).

U met bovenstaande geconfronteerd, wijst u alle verantwoordelijkheid af. U geeft aan dat u, toen u de eerste keer werd opgepakt door de politie, de raad kreeg van een vriend om u als minderjarige voor te doen, wat u dan ook heeft gedaan (CGVS, p. 9). Dat u eerder een andere identiteit zou hebben opgegeven, ontkent u dan weer ten stelligste, immers is dit volgens u een moedwillige fout van een politieagent. U wilde die fout recht zetten doch blijft die in het systeem zitten (CGVS p. 9). Het is opmerkelijk dat u dienaangaande alle verantwoordelijkheid bij andere personen/diensten legt. Dat bovendien een politiemans moedwillig verkeerde identiteitsgegevens zou noteren, kan geenszins worden aangenomen. Dit alles pleit niet voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer eigent de Raad zich deze motieven toe.

Inzake het motief inzake de bijzondere laattijdigheid van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waarvan verzoeker omwille van niet overtuigende redenen afstand deed, en de indruk dat het tweede, huidige, verzoek om internationale bescherming enkel is ingediend om een geplande, nakende repatriëring te vermijden, ontwaart de Raad in het verzoekschrift geen dienstig verweer zodat ook dit pertinent motief onverminderd overeind blijft:

“Vervolgens merkt het CGVS op dat u, alhoewel aangekomen in België in november of december 2023, pas in oktober 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat bijzonder laattijdig is en volledig haaks staat op de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Meer zelfs, u heeft op 1 oktober 2025 zelf afstand gedaan van uw asielverzoek, andermaal een ernstige aanwijzing dat u geen vrees voor vervolging koestert. U hierop gewezen, stelt u dat u geen verzoek wilde indienen in een gevangenis omdat dit een slechte uitkomst zou kennen. U vervolgens gevraagd waarom u dan bij aankomst in België - u was toen nog een vrij man -, niet onmiddellijk een verzoek hebt ingediend, stelt u ineens dat u toen niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen, u zou het anders wel hebben gedaan (CGVS, p. 9). Deze uitleg van u is niet afdoende gelet op de vaststelling dat u reeds tijdens eerdere politieverhoren werd gevraagd of u een asielverzoek had ingediend, waarop u telkens ‘neen’ antwoordde, niettegenstaande er duidelijk naar die mogelijkheid werd verwezen door de Belgische politionele autoriteiten (zie oa. Politieverlag 28 november 2023, administratief dossier DVZ). U antwoordt vervolgens, helemaal anders, dat u dacht dat asiel enkel voor bv. Palestijnen was en niet voor Marokkanen. Wat er ook van zij, dit alles verklaart nog altijd niet waarom u afstand deed van uw eerste asielverzoek om korte tijd later toch een tweede verzoek in te dienen. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u een tweede verzoek hebt ingediend, enkel en alleen om een mogelijke repatriëring, gepland op 10 januari 2026, te vermijden. Dit alles doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerd vrees (CGVS, p. 9).”

Voorts kunnen er wel degelijk vragen gesteld worden bij de vermeende detentie van verzoeker in Marokko in 2021, waaraan door verzoeker ook geen vrees voor vervolging wordt gekoppeld en waarvan geen enkel stavingstuk wordt neergelegd. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd door de commissaris-generaal en bij gebrek aan concreet verweer eveneens door de Raad bijgetreden:

“Tenslotte dient ook nog te worden verwezen naar u verklaring dat u in 2021 zou zijn gedetineerd door de Marokkaanse autoriteiten. Zo kan moeilijk worden begrepen dat u maar liefst één jaar en acht maanden zou zijn gedetineerd, dit enkel omwille van diefstal van een GSM en het slaan van een persoon. Toch wanneer u stelt dat u er niets mee te maken had. Dat men u dan pas na één jaar en acht maanden, nl. nadat het onderzoek en de getuigen u zouden hebben vrijgepleit, zou hebben geloofd en onschuldig zou hebben verklaard, is al even merkwaardig (CGVS p. 8). Wat er ook van zij, u haalt dit element geenszins aan in het kader van uw asielrelaas en/of voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien, na uw vrijlating begin 2023 kon u zichzelf wenden tot uw eigen autoriteiten en kreeg u de nodige hulp en werd u alleszins geen strobreed in de weg gelegd door uw eigen overheden. Aangaande deze veroordeling legt u daarenboven geen enkel stavingstuk neer, bv. betreffende het vonnis en de vrijspraak.”

Verzoeker laat tot slot na om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming enig identiteitsdocument neer te leggen, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid, zeker daar hij zich in België reeds verschillende identiteiten heeft aangemeten. De Raad treedt in dit verband volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing bij, die door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten in zijn verzoekschrift: *“In dit verband moet er toch ook op worden gewezen dat u er niet in slaagt ook*

maar enig identiteitsdocument van uzelf neer te leggen. Aangezien u - zie supra - verschillende identiteiten heeft gebruikt in België is het van groot belang uw personalia te kunnen aantonen. Dit is niet het geval. U zou over een paspoort hebben beschikt (geldig van 2020 tot 2025), maar u zou dit zijn verloren in Spanje; in welke omstandigheden kan u niet toelichten. U zou in Marokko niet over andere stukken beschikken (CGVS, p. 5). Opvallend genoeg beweerde u aangaande uw paspoort iets helemaal anders ten aanzien van de DVZ in kader van uw eerste asielverzoek. Daar stelde u dat u uw paspoort in Marokko had verloren, doch dat het geen visum bevatte (Zie DVZ, Verklaring dd. 22 september 2025, vraag 25). Dit laatste sprak u tegen door thans te stellen dat uw Marokkaans paspoort wel degelijk een visum voor Europa bevatte. Dit alles doet verdere twijfels rijzen bij uw werkelijke identiteitsgegevens en/of gebruikte (reis)documenten.”

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift schoolattesten uit Marokko voegt (stuk 11), zonder enige verdere toelichting, stipt de Raad aan dat deze stukken op zich geen verband houden met de door verzoeker aangehaalde redenen om zijn land te verlaten.

De Raad besluit, gelet op het geheel van wat voorafgaat, dat er geen reëel risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, blijkt.

2.2.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

2.2.7.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.9. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS